

В съзнанието ми проблясваха образи, предизвикващи дълбоко съжаление. Нарастващият каталог със спомени от размирните ми взаимодействия с тези около мен се превръщаше в тежест за душата ми. Търсенето на мир сега беше сериозно. Докато разсъждавах върху някои от последните ми изблици, изпитах чувство на отвращение от себе си и желание да бъда различен от онова, в което осъзнавах, че съм в този момент. Думата, която изкристализира в съзнанието ми в този момент, беше прошка. Само колко се нуждаех от нея.

Случвало ли ви се е да стигнете до онзи момент от живота си, в който осъзнавате, че човекът, който сте, не е някой, който харесвате, и въпреки това след много опити да промените себе си, вие се връщате на същото място и със същото обременено чувство? Как да избягате от тревожния образ, който виждате в себе си?

Това преживяване доказва истинността на следните думи от

„...Както е писано: „Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“ Римляни 3:10-12

Мнозина се стремят да избягат от това състояние, като „ослепеят“ за недостатъците на собствения си характер и се съсредоточат върху недостатъците на другите. Тъй като всички имаме недостатъци на характера, лесно е да намерим нещо в друг човек, обвинявайки го за трудната ситуация, в която сме се озовали. Опитът да намерим мир за душите си по този начин неизбежно ще навреди на отношенията ни с другите и накрая ще ни причини още по-голяма скръб и самота.

Единственият път към мир и свобода е да поемем отговорността за собствените си проблеми и да потърсим прошка от нашия Създател.

„И като отвори устата Си, ги поучаваше, като казваше: Блажени бедните по дух, защото е тяхно небесното царство. Блажени скърбящите, защото те ще се утешат.“ Матей 5:2-4

Точно в това състояние се озовах. Оплаквах се за егоизма си и за болката, която причинявах на другите чрез нуждата ми от внимание.

Бях възпитан в християнски дом и бях научен за Божията любов, проявена в Исус Христос. Като дете бях чувал няколко пъти следните думи.

„Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви дам почивка.“ Матей 11:28

Бях окуражен от мисълта, че мога да дойда при Исус, за да намеря почивка и облекчение от бремето си. Започнах да разсъждавам върху живота на Христос и особено за финалните сцени, свързани с Неговата смърт. Историята на кръста има огромна сила за разбитата душа, стигнала до края на способността си в опит да се спаси сама. Кръстът е преобразил живота на милиони, давайки им мир и надежда. Но все пак той съдържа една тайнственост. Как може една история за предателство, изтезания и убиване на невинен човек преди 2000 години да донесе мир на душата ми? Доколко това е актуално за мен днес?

В началото тази история изглежда противоположна на интуицията. Не би ли имало по-голям смисъл да влезете в пространство на тишина, изпълнено със сладък ароматен тамян и спокойна музика, заобиколен от естествена красота, за да получите такъв мир? Докато историята на кръста оживява в душата, чуваме шум от войници, които крещат, силното изплющяване на камшика по гърба на Христос, болезненото тупване на голям дървен кръст, падащ на земята, когато Спасителят припада от теглото му. Чуваме рева на тълпата и ставаме свидетели на изкривените лица, наслаждаващи се на бруталните сцени.

Каква е тайната на тази загадка? Как може тази история да ми даде мир? Как може спокойствието да дойде от сеч?

Силно желаете да отклоните поглед от сцената и въпреки това една сила ви заставя да видите разиграването на тази драма. По някакъв начин бруталността ѝ ви е странно позната и в същото време ужасяваща. Пристигаме на мястото на черепа - Голгота. Христос кротко ляга върху този инструмент за мъчение, кръвта се стича по лицето Му поради подигравателната трънена корона, чиито шипове са се впили в главата Му, когато тълпата Го налагала. Мъжете, претърпяващи същата съдба с Него, се съпротивляват отчаяно, като се стремят да забавят неизбежното. Гърбът на Спасителя е неузнаваем от получените малко преди това удари. Но какво е направил този човек, за да заслужи такова отношение?

Накратко прочетена, историята на Евангелието разкрива живот, изпълнен със състрадание, доброта и най-красивите картини, нарисувани за Неговия Баща в небето, който е пълен с любов и доброта. Как е възможно този човек да се сблъска с такова варварско отношение?

Силния звук от сблъсъка на метал с метал привлича вниманието ни, когато шиповете пронизват онези нежни ръце, които били благословили толкова много хора. Онези скъпоценни нозе, които обикаляли прашните пътища на Израил, сега са прободени и закрепени към дървения кръст. След това кръстът е повдигнат

нагоре и поставен грубо на мястото му, за да срещне целия свят с това събитие, което е записано в Писанието, и оттук нататък ще бъде разказвано и прочитано от милиони.

Докато размишлявах за това събитие на кръст, търсейки облекчение от моята вина, сърцето ми започна да съчувства на този невинен човек, който също е и Божият Син. Умът ми проследяваше стъпките Му от Гетсимания до Голгота. Размишлявах над думите на римския управител Пилат:

„Ето човекът.“ Йоан 19:5

Гледах го как залита и пада в градината, докато се поти с капки кръв в силна агония. Гледах как учениците Му бягат и Го оставят на милостта на тълпата. Чудех се как тълпата може да избере Варавата и да иска да разпъне Сина Божий. Защо правят това? Какво зло е сторил Той, за да заслужи това? Гледах как е подиграван, бит и малтретиран:

„И като Го съблякоха, Го облякоха в пурпурна мантия. И сплетоха венец от тръни, който наложиха на главата Му, и сложиха тръстика в дясната Му ръка; и като коленичиха пред Него, Му се подиграваха и викаха: Привет, Царю юдейски! И като Го заплюваха, взеха тръстиката и Го удряха по главата. И след като Му се подиграха, Му съблякоха мантията и Го облякоха с Неговите дрехи, и Го заведоха да Го разпънат.“ Матей 27:28-31

Искушението да обвиня безсърдечните актьори в тази драма беше силно, но тогава си помислих за собственото си безсърдечно отношение към другите и четенето на тази история повиши чувството ми за ми вина, поради начина, по който се отнасях с другите. Идват ви на ум думите на Христос:

„...Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мен сте го направили.“ Матей 25:40

Не бях ли се смял и подигравал на другите? Не бях ли гледал филми, изобразяващи бруталност и не се ли радвах, когато тези, за които схващам като злодеи, срещнаха гибелта си? Не бяха излизали от устата ми думи на проклетие срещу онези, които смятах, че са ме обидили? Чувството на осъдителност се увеличаваше, докато четях. Ставайки свидетел на разговора между двамата мъже, които умират заедно с Исус, аз се идентифицирам с думите на човека, който каза:

„И ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, което сме направили; а Този не е направил нищо лошо.“ Лука 23:41

Осъдителността, която стоварвах върху онези, които ме бяха възпрепятствали по някакъв начин, сега със сила се яви на

мястото си докато наблюдавах Христос на кръста. Почувствах въздействието на думите:

„Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.“ Матей 7:2

В един вечен миг погледът към кръста ме обзема. Макар буквално да са изминали 2000 години от това събитие, аз се почувствах като свидетел на драмата. Моят свят премина с бавно движение, а звуците и шумотевицата около кръста затихнаха, когато погледнах Божия Син и разгледах това красиво лице, когато устните Му изричат думите

"Отче, прости им, защото не зная какво правят." Лука 23:34

Докато значението на думите проникваше в душата ми, в нея се запалва искра на надежда. Прощението, за което се надявах и за което копнеех толкова дълго време, ми се представи красноречиво. Докато коленичах пред Създателя си със сълзи, които се стичат по бузите ми, поглеждам в лицето на любовта и сърцето ми се разтопява. В това лице няма нито една нишка на осъждане. Имах силно усещане за реалността, че греховният ми живот е част от причината да страда на кръста и въпреки това не бях осъждан от Него – получавах само любов и прошка.

Той не ме обвини за страданието, което Му причиних. Свободно ми прости. Въпросът беше и все още е, ще го приема ли? Ще повярвам ли, че ми е простено? В моя случай, аз го взех с две ръце и поисках наследството си от вечния живот. Казах на Исус, че съжалявам за стореното и Го помолих да бъде Господар на живота ми. Моментално ме обзе онова спокойствие, такова изцеление, такова успокоение, такова освобождаване. Тежестта на вината, която ме смазваше, изчезна и почувствах радост в душата си, която не можеше да се опише, а само да се преживее от онези, които я прегръщат.

Като извор с жива вода, сълзите текат от очите ми в знак на благодарност. Най-накрая, онова което търсех, беше мое. Благодарността, която чувствах, беше огромна и с радост се подчиних на Господството на моя Спасител.

Такава беше моята благословена и красива среща с кръста. Тя повдига много въпроси. Как може да излезе нещо толкова красиво от нещо толкова ужасно? Как това събитие, което се е разиграло преди 2000 години, сега преживявах така, сякаш се случваше днес? Кои са основните елементи, които са довели до това и защо трябва да се интересувате от въпроса за кръста и личната ви среща с него?

Защо се е изисквал кръста и кой го е изисквал?

Защо кръстът е необходим за спасението ни?

Божият гняв ли е ибл задоволен от смъртта на Неговия Син?

Какво представлява Божията справедливост и различна ли е тя от нашата?

Защо Исус сравнил Себе Си с окачена на прът бронзова змия?

Какво ни говори израилевото светилище за кръста?

Прочетохте извадка от книгата:

Кръст проучен и кръст срещнат

Свалете цялата книга или аудио-книга **БЕЗПЛАТНО** от:

